

ČAS PRO

Avea

MELANIE MORELAND

BARONET

Čas pro Avu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Melanie Moreland

Čas pro Avu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČAS PRO
Ave

PRAHA 2023

Přeložila: **ZUZANA SELEMENTOVÁ**

Melanie Moreland: Čas pro Avu

Vydání první

Copyright © 2021. Age of Ava by Melanie Moreland.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2620. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu Age of Ava

vydaného v roce 2021

Český překlad © 2023 Zuzana Selementová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by Karen Hulseman, Feed Your Dreams Designs

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

BARONET

Praha 2023

ISBN tištěné verze 978-80-269-2135-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2191-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2136-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2137-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

MELANIE MORELAND

ČAS PRO
Ava

Vested interest: ABC Corp. (4)

Věnování

Pro všechny silné ženy, které znám.

Jste pro mě inspirací.

A pro mého Matthewa, který vidí
všechny moje stránky,
a přes to všechno mě miluje.

Kapitola 1

AVA

ZAPARKOVALA JSEM S AUTEM před nízkou budovou radnice, vypnula motor a sáhla po složce, uložené v brašně. Otevřela jsem složku, všechno si ještě jednou překontrolovala a byla si jistá, že jsem připravená. Všechny příslušné dokumenty byly vyplněné. Přesné zprávy a architektonické výkresy, podepsané mým bratrem Ronanem, byly v pořádku. Veškerá potřebná dokumentace byla přiložená, všechny předpisy splněné. Dělalí jsme to už stokrát a tohle byl jednoduchý případ. Hodlali jsme strhnout polorozpadlou opuštěnou budovu a vystavět místo ní novou užitečnou stavbu. Bylo by v ní umístěno centrum služeb, potřebných pro provoz obce. Budovu měla provozovat jedna z divizí společnosti ABC a od projektu jsme očekávali dobrý zisk, významný pro hospodářský výsledek firmy. Obvykle jsme podniky řídili sami, jenže nikdo z nás neměl medicínské znalosti, a tento dům měl poskytovat právě takové služby.

Vystoupila jsem z auta, urovnala si sáčko a rukou si uhladila sukni. Vlasy jsem měla smotané do obvyklého uzlu. Vyšla jsem po schodech nahoru a blížila se

ke dveřím. Ty se však náhle otevřely a z nich vyletěl nějaký muž tak rychle, že mě málem srazil k zemi.

S překvapeným zájknutím jsem balancovala na podpatcích a užuž jsem myslela, že spadnu zadkem na beton, ale na loktech jsem ucítila stisk silných rukou, které mě zachytily.

„Do háje,“ zamumlal tichý mužný hlas. „Sakra, moc se omlouvám.“

Zvedla jsem oči a uviděla zachmuřenou mužskou tvář. Měl pronikavé oči s duhovkami v neobvyklém odstínu světlé modři. Byli jsme od sebe tak blízko, že jsem mohla rozeznat tmavší modrý kroužek na jejich okraji a dlouhé řasy okolo očí. Naše pohledy se střetly a setrvaly a ve mně se zatajil dech. V jeho pohledu bylo cosi intenzivního a bouřlivého, co mě vtahovalo do jeho zuřivosti. Jeho ruce mě pořád ještě držely za lokty.

„Není vám nic?“ zeptal se a udělal krok zpátky.

Vzpamatovala jsem se a setřásla jeho sevření.

„Jsem v pohodě. Měl byste se dívat, kam jdete. Víte, lidi můžou být na obou stranách dveří.“

Povytláhl jedno obočí a ironicky si mě měřil. „Díky malému poučení. Mám dojem, že už jsem se omluvil.“

Na krátký okamžik jsem opět ztratila řeč. Díky malé vzdálenosti, která nás oddělovala, jsem ho mohla vidět celkově. Odhadovala jsem, že mu je něco málo přes čtyřicet. Měl spoustu tmavě hnědých střapatých vlasů, místy protkaných stříbrem, ale husté obočí měl tmavé a jeho obličej byl jakoby složený ze samých ostrých úhlů a čar. Krátce přistřižená bradka prozrazovala ostře řezanou bradu. Plná, smyslná ústa a rovný nos byly půvabné, a přesto zároveň působily mužně. Široká ramena mu obepínalo tlusté kostkované sako, vpředu rozepnuté, takže pod ním bylo vidět obtažené bílé tričko

a zaprášené, roztrhané úzké džíny na dlouhých nohou. Mohl mít kolem metru devadesát a byl dobře stavěný, ale na rozdíl od silných mužů z mojí rodiny měl úzký pas a štíhlé boky. Na nohou měl obuté martensky, zabláčené a obnošené používáním. Ze všeho na něm křičel sex. Bylo mi jasné, že moje sestřenice by ho označily za stříbrného lišáka.

S trhnutím jsem si uvědomila, že na něho civím. I on mě pozoroval, koutek úst lehce povytažený, jako bych ho něčím pobavila. Jako kdyby přesně věděl, na co myslím. Zvedla jsem bradu a podívala se mu do očí. „Omluva se přijímá.“

„No, tak děkuju. Dneska se mi bude líp spát, když vím, že jsem vás neurazil.“

„Neříkala jsem, že byste mě urazil. Jen jsem prostě přijala vaši omluvu.“

Teď už mu koutky úst zacukaly. „Fakt, omlouvám se.“ Zvedl ruku, v níž držel svazek papírů. „Byrokracie mě pokaždý namíchne. Musel jsem vypadnout, jinak bych pěstí prorazil zeď.“

„Lepší než kdyby někomu prošla obličejem.“

Zaculil se. „To teda. Ale abych byl upřímný, nic člověku nedá větší uspokojení.“

Musela jsem se zasmát. Měl pravdu. Ukázala jsem svoji složku. „Cítím s váma.“

Tlumeně se zasmál s krátkým pobaveným zvukem, který uvolnil zamračenou vrásku mezi jeho očima, takže byl ještě mnohem atraktivnější – což jsem ani nepokládala za možné.

Naklonil se ke mně a ztišil hlas. „Nemohl bych vás třeba potom pozvat na drink? Že bysme se vzájemně politovali kvůli tomu papírování a všem těm nesmyslům?“

Lákalo mě to. Hodně mě to lákalo. Ale s neznámými

muži na drink nechodím, a kromě toho jsem před sebou měla práci na celý večer.

„Díky, ale musím si to nechat ujít.“

V očích mu prolétl jakýsi záblesk, pokrčil rameny. „Škoda.“ Pak mi otevřel dveře. „Doufám, že tam budete mít víc štěstí, než jsem měl já.“

Prošla jsem okolo něho a už jsem toho litovala. Tak napůl jsem doufala, že mě zkusí ještě trochu přemlouvat. Ovšem nechal mě odejít, a když jsem se otočila a pohlédla přes rameno, už byl dole pod schodištěm a jeho dlouhé nohy rychle ukrajovaly vzdálenost.

Napřímila jsem ramena a zavřela hlavou. Přišla jsem sem kvůli práci, ne někoho sbalit. Měla bych se na to soustředit.

V mysli se mi ale pořád objevovaly zářivě modré oči lemované indigem. V hlavě mi seděla křivka smyšlných úst, napůl pobavených, napůl rozčilených.

Obojí jsem ignorovala.

O dvacet minut později jsem byla stejného názoru jako ten neznámý muž. Pouze s tím rozdílem, že já bych dala přednost ráně do obličeje člověka, který stál proti mně. Mluvil povýšeným tónem, plným falešné zdvořilosti.

„Jak už jsem vám říkal, vyřizování vašich dokumentů mělo nějaké zpoždění.“

„A jak jsem řekla já vám, potřebuju, abyste mi přesně řekl, v čem je problém, ať to můžu napravit.“

Usmál se a přejel si rukou po vlasech, ulízaných dozadu. Jak polknul, sanice se mu pohnula. Korálkové oči měl jasné a zbytečně dychtivé.

Poklepal na složku před sebou. „Těch problémů je tam moc,“ utrousil a naklonil hlavu ke straně. „Snad

by bylo lepší, kdybyste to nechala vyřídit některého z vašich nadřízených?“

Když jsem zjistila, že v kanceláři nesedí Milly Johnssonová, trochu mě to zarazilo, ale vysvětlovalo se tím, proč jsem předtím na své dotazy nedostávala odpověď. Místo ní byl teď vedoucím oddělení tenhle úředník ve středním věku, který byl zřejmě poněkud opilý tím, co považoval za moc. S Milly jsme měly skvělé pracovní vztahy. Rozuměla svojí agendě, byla přímá a praktická. A já jsem byla ve svojí práci velmi dobrá a málokdy jsem opomenula požadovanou dokumentaci. Naše žádosti a následná povolení obvykle proběhly hladce. Všechny potřebné změny byly rychle vyřízeny, aby projekty, na nichž jsme dělali, mohly pokračovat dál. O to jsem se postarala. Na svoji práci a na to, že reprezentuju společnost ABC Corp., jsem byla vážně hrdá. Ve škole jsem byla nejlepší v ročníku a můj „kmoť“ Jordan Hayes mě hodně naučil, než odešel na odpočinek. Byla jsem pečlivá, soustředěná na detail a cílevědomá. Nikdy jsem nedovolila, aby do věci nějak zasahovalo moje pohlaví. Byla jsem ženou tam, kde to stále ještě byl typicky mužský svět, ale nikdy jsem se tím nedala zastavit. Vštípil mi to můj otec a pracovní morálka mojí matky se stala součástí mého make-upu.

A teď si o mně tenhle človíček myslí, že jsem nějaká trouba, a snaží se mě zdržovat v práci. Prohlížela jsem si ho a uvažovala, jaký je jeho záměr. Pohrával si se spisem, prsty přejížděl po okraji tlusté složky obsahující dokumenty.

„Nadřízených?“ zopakovala jsem po něm.

„Třeba vašeho šéfa. Mohl bych promluvit přímo s ním. Jsem si jistý, že bychom dospěli k... vzájemně výhodnému řešení.“

Došlo mi to. Ten kretén se ve skutečnosti snažil od naší společnosti získat úplatek. Hodlal zadržovat potřebnou dokumentaci a vymámit z nás peníze, než dá na papíry razítko.

Nad celou tou absurditou se mi chtělo smát. Neměl tušení, s kým jedná.

„Kde jste říkal, že je Milly?“ zeptala jsem se.

„Má dovolenou.“

„A kdy se vrátí?“

Pokrčil rameny. „Ne dost brzo, aby vám mohla pomoci se všemi těmihle problémy.“ Potřásl hlavou, jako by ho ten fakt rozesmutil. „V tom spisu je opravdu hodně, hodně problémů.“

„Ale vy byste mohl pomoci,“ prohlásila jsem zvolna. „Pomoci s jejich vyřešením.“

V očích se mu objevil vypočítavý záblesk. „Mohl bych se dát přesvědčit. Samozřejmě neoficiálně.“

„Možná bych o tom nemusela ani říkat svým nadřízeným.“ Potřukávala jsem si na bradu, jako že přemýšlím.

Zatvářil se predátorsky a mně se chtělo natáhnout se přes přepážku a použít některý ze svých karatistických chvatů, ale ovládla jsem se.

„To by určitě šlo. Jistě by to bylo, hm, k oboustrannému uspokojení.“

„Musím si napřed zatelefonovat. Zkontrolovat svoje, hm, čísla.“

„Udělejte to.“

Poodešla jsem k oknu a vyťukala na mobilu textovku. Byla jsem bez sebe vzteky. Nenáviděla jsem tyhle kretény. Machistické debily s malým ptákem, kteří se snažili obejít systém. Měla jsem v úmyslu ho pěkně zkrouhnout.

Zatímco jsem čekala na odpověď na svoji textovku,

překvapilo mě, že se ve dveřích znovu objevil stříbrný lišák. Podíval se na mě, překvapeně pozvedl obočí, že mě zase vidí, a já jsem udělala totéž. Jinak si mě ale nevšímal a šel k přepážce. Zeptal se toho kreténa, se kterým jsem mluvila, zda mu může položit otázku, a bylo zřejmé, že už spolu měli co do činění. Teď už jsem chápala, proč byl tak špatně naložený. Úředník si přejel rukou po hlavě a zoufale s ní vrtěl. „Jak jsem říkal, musíte dokumenty vyplnit ještě jednou a znovu zaplatit poplatky.“

„A já jsem vám řekl, že je to nesmysl. Všechno jsem si v autě dvakrát zkontroloval. Je to v pořádku. Chci mluvit s vaším vedoucím. Hned.“

Úředník si povzdychl. „Vedoucí jsem já. Pokud si chcete stěžovat, musíte vyplnit tuto žádost.“

Lišák mu vytrhl papír z ruky a pod vousy zahuhlal. „Jasně. Jako kdyby to mohlo něco změnit.“

Přešel místnost a praštil svojí složkou na stůl vedle mě. Prohlédl si formulář. „Taková snůška keců.“

„Jo, to jo,“ souhlasila jsem potichu. „Ale chvíličku si počkejte. Možná to pak bude lepší.“

Zamračil se, avšak než se mě stačil na něco zeptat, do kanceláře vešel Darren Thomas, místní starosta. Viděl mě stát u okna a s rozzářeným úsměvem přišel ke mně. „Avo, drahoušku, tak rád vás zase vidím.“

Úředník zbledl.

Nechala jsem se od starosty obejmout. „Jak se má Norma?“ zeptala jsem se. „Co dělá ta její kyčel?“

„Už je to úplně dobré. A ten košík s polévkami, co jste nám poslala, jsem moc ocenil.“ Suše se zasmál. „Však víte, že neumím vařit. Přišlo mi to vhod.“

„To jsem moc ráda.“

„No, a co pro vás můžu udělat? Říkala jste, že máte nějaký problém? Něco ohledně povolení?“

Zamračila jsem se. „Ano. Zdá se, že tady pan Smith má nějaký problém s dokumentací, ale není schopen mi říct, o co přesně jde. Napadlo mě, že by to možná měl zkouknout ještě někdo jiný.“

Darren se zasmál. „*Iy* že byste neměla dokumenty v pořádku?“ zavtipkoval. „Copak peklo zamrzlo a nikdo mi o tom neřekl?“

Usmála jsem se, ale pak jsem zvažněla. „Já jsem byla taky překvapená. A ještě víc mě překvapilo, když mi pan Smith nabídl, že mi pomůže – neoficiálně.“

Darrenův obličej se v šoku stáhl. Pan Smith začal koktat. „Já... určitě jste mě špatně pochopila. Jen jsem řekl, že vám pomůžu. Nic dalšího, nic víc.“

Darren se díval přimhouřenýma očima z jednoho na druhého. „To je závažné obvinění, Avo.“

Podívala jsem se mu do očí. „To si uvědomuju. Právě proto jsem chtěla, aby se na to podíval ještě někdo.“

Natáhl ruku k úředníkovi. „Dejte mi ten spis.“

Panu Smithovi se třásla ruka, když Darrenovi zdravě podával spis. „Jen jsem dělal svoji práci,“ zahuhlal. „Chtěl jsem se ujistit, že je všechno v pořádku.“

„Nenapadlo mě, že vydírání patří k popisu téhle práce,“ poznamenala jsem. „Měli byste to vyloučit, až budete tuto pozici znovu obsazovat.“

Stříbrný lišák v rohu místnosti zahýkal smíchy. Starosta se po něm ohlédl. „Chcete k tomu něco dodat?“

„Jo, tenhle váš člověk se mě pokoušel pumpnout taky.“

Darren zavřel oči. „Prosím, nechte to na mně. Oběma se vám velice brzo ozvu.“ Povzdychl si. „Avo, od vás už informace mám. Zanechejte mi ty vaše, pane, a já se pak s vámi osobně spojím.“ Odmlčel se. „Byl bych rád, kdyby to zatím zůstalo důvěrné.“

„Já vám rozhodně nebudu přidělovat problémy, Darrene,“ zamumlala jsem. „Jen potřebuju získat to povolení. Jak si to tady uklidíte, to je jenom na vás.“ Odměřila jsem se a podívala se mu do očí. „Je tady dost prašno.“

Neznámý muž prošel okolo mě a podal Darrenovi list papíru.

„Souhlasím. Chtělo by to tu vymést.“

Podívala jsem se na Darrena. „Brzo se mi ozvěte.“

Přikývl. „Hned zítra, Avo.“

Usmál se a odešel.

Tady moje práce skončila.

Kapitola 2

AVA

STAČILA JSEM DOJÍT ke svému SUV dřív, než se mi začaly třást nohy. Opřela jsem se o vůz a několikrát se nadechla jarního vzduchu. I přes svoji suverenitu jsem neměla ráda konfrontace. V práci jsem to musela řešit denně. Neustále jsem se potýkala s byrokratickým úředním šimlem, s předáky na stavbách, kteří nechtěli přijímat pokyny od ženy, s mužskými úředníky a dodavateli, kteří mě přehlíželi jen proto, že mám prsa.

Musela jsem okolo nich opatrně našlapovat a kroužit při diskuzích o stavebních plánech, licenčních záležitostech, problematických řešeních, při rozhodování, jaký typ dřeva bude nejvhodnější pro danou situaci a jak byla budova navržena od návrhu až po realizaci. Učila jsem se od těch nejlepších a svojí věci jsem rozuměla. Jako projektový manažer a koordinátor v ABC jsem musela.

Mnoha z nich se to nelíbilo. Spousta z nich se ráda pokoušela mi dokázat, že se mýlím. Většina z nich neuspěla.

Dělala jsem svoji práci a dělala jsem ji dobře a vět-

šinou jsem ji milovala.

Díky atmosféře v ABC, nadšení mých kolegů a přátel a jejich talentu – plus faktu, že byli moje rodina – byly moje dny příjemné a zábavné. Vzájemně jsme se inspirovali a měli rádi to, co děláme. Takové dny, jako byl tenhle, jsem ale ráda neměla.

Společnosti BAM a ABC vynikaly svojí dokonalostí a nikdy se nedopustily žádného podvodného jednání. Jejich pověst byla mimořádná a obě firmy byly vysoce úspěšné. Někteří lidé si občas umínili, že si kousek z toho úspěchu taky zaslouží, ačkoliv s ním nemají nic společného. Takový byl právě dnešní případ. Úředník středního věku, který jen přesouvá papíry, se rozhodne, že by za to, že dělá svoji práci, měl dostat extra odměnu. Takový přístup ve mně vždycky vyvolával chuť do něčeho praštit. Nebo, jak řekl ten sexy neznámý, do někoho.

Najednou stál proti mně, jako bych si ho přivolala. Zírala jsem na zem, protože jsem byla unavená, a v mém zorném poli se objevily zablácené martensky. Zvedla jsem oči, ale nespěchala jsem, prohlédla jsem si jeho silná stehna v obepnutých džínách a to, jak se mu tričko napíná přes prsa a břišní svalstvo. Rty měl zvlněné úsměvem, a když jsem se mu podívala do očí, znovu jsem si všimla jejich neobvyklé barvy. Jak může barva očí působit tak chladně a neosobně, ale zároveň tak pronikavě a ohnivě?

Uvědomila jsem si, že mluví, a zavrtěla jsem hlavou. „Promiňte, co jste říkal?“

„Ptal jsem se, jestli jste v pořádku. Stojíte tady už deset minut.“

Vážně? „Jsem v pohodě. Jenom jsem přemýšlela.“

Založil si ruce na prsou a tím pohybem se mu tričko na hrudi napnul ještě víc. „To byla docela show, co

jste tam předvedla.“

„Musela jsem to udělat. Nemůže mu přece projít, že se pokouší lidi vydírat.“ Zamračila jsem se. „Nikdy předtím jsem ho tady neviděla. S tou paní, která v tom oddělení obvykle pracuje, se vždycky jednalo skvěle.“

Podrbal se vzadu na krku. „Řekl bych, že vám něco dlužím. Ten chlap mi poslední týden dal zabrat.“ Povytláhl jedno obočí a zatvářil se ironicky. „To musí být fajn mít starostu na svojí straně.“

Mávla jsem rukou. „Celý roky jsem mu chodila hlídat děti. Společnost, u který pracuju, staví spousty budov. Víím, že starosta nedovolí, aby se dělo něco takového.“

Stiskl rty. „Obyčejně tyhle věci začínají nahoře a postupují dolů.“

Přimhouřila jsem oči. „V tomhle případě ne. Je to čestný člověk. A skvělej starosta.“

Zvedl ruce. „No dobře, dobře, Dráčku. Dnes už toho ohně bylo dost. Nesežehněte taky mě.“

Zasmála jsem se jeho slovům a byl to příjemný pocit.

„No, a co teda bude s tím drinkem?“ připomněl se s úsměvem.

„Mám dojem, že jsem už řekla ne.“

„Ovšem to bylo předtím, než jste tomu podrazákovi ukázala, kde je jeho místo. Teď určitě drink potřebujete.“ Naklonil se blíž. „Ten váš pěkněj krček potřebuje svlažit.“

Byl tak blízko, že jsem se zase ztrácela v jeho pohledu, v němž se mísil led s ohněm a který mi nedovolil odvrátit oči. Cítila jsem jeho vůni. Čerstvě nařezané dřevo a citrus. Vnímala jsem teplo jeho těla a v břiše jsem pocítila horkost. Byl napjatý a strnulý. Rozhodný a sexy. Téhle kombinaci jsem se musela za každou

cenu vyhnout.

Ale ke svému překvapení jsem přikývla. „Jasně. Jeden drink.“ Narovnal se a vypadal stejně překvapeně jako já. Ani jeden z nás nečekal, že budu souhlasit.

„Na James Street je bar – Taverna. Znáte to tam?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tak se tam sejdeme.“

Couvl zpátky. „Budu tam na vás čekat.“

Nasedla jsem do auta a doufala, že vypadám nevzrušeně. Jenže něco na tom muži ve mně vyvolávalo úplně opačné pocity. Připadala jsem si jako školačka, nervózní a rozechvělá. Nohy se mi klepaly a ruce trásly. Byla jsem pořádně rozhozená.

Zavrtěla jsem hlavou a nastartovala.

Jsou to prostě jenom dozvuky té konfrontace. Nic víc.

Nemá to nic společného s očima jako led a oheň, štíhlým tělem a hlasem jako rozpuštěná čokoláda.

Nic.

Čekal na téměř prázdném parkovišti vzadu za barem a opíral se o svoji dodávku. Na muže s dodávkami jsem byla zvyklá, ale tahle byla hodně velká. Černá a mohutná, zabírala spoustu místa. Jsem střední výšky, ale nohy mám dlouhé, a přesto jsem si byla jistá, že bych měla problém se vyškrábat do kabiny. Vystoupila jsem ze svého SUV, sáčko jsem si nechala uvnitř, přešla jsem na druhou stranu auta a vzala si kabelku. Obešli jsme budovu a vstoupili do baru.

Z náhlé změny světla jsem zamžikala. Uvnitř bylo přítmí, těžké obložené stěny ztmavly léty používání. V místnosti byly boxy s poškrábanými stoly a po celé

délce lokálu se táhl dlouhý dřevěný barový pult.

Stropní osvětlení bylo matné, v zadní polovině baru stály stoly na kulečnick. K uším mi doléhaly zvuky koulí, dopadajících do otvorů, tlumené rozhovory a country, vyhrávající z jukeboxu. Zatím nebylo zrovna narváno, ale uměla jsem si představit, že v pozdějších hodinách se to tady zaplní. Věděla jsem, že sem občas zajdou moji bratři a bratřanci na drink a zahrát si kulečnick, aby si vyčistili hlavu. Byla jsem tu s nimi snad jen jednou nebo dvakrát.

Šli jsme si sednout do boxu a okamžitě se u nás objevila servírka.

„Zdravím, vítejte v Taverně. Co si dáte?“

Usmála jsem se. „Máte creemore?“ zeptala jsem se.

Přikývla a stříbrný lišák se zatvářil překvapeně. „Pivo?“ podivil se.

„Je fakt skvělý,“ ujistila jsem ho. „Vyrábí se v Ontariu.“

„Tak jo, přineste nám dvě,“ dokončil objednávku. „A nějaký nachos. Mám hlad jako vlk.“

Servírka odcupitala a my jsme se dívali jeden na druhého.

„Jsem Ava.“ Podala jsem mu ruku. „Jestli se s váma mám podělit o nachos, tak bych se aspoň měla představit.“

Pomaloučku a líně se usmál a potřásl mi nataženou rukou. Úsměv mu zvedal jeden koutek úst a vytvářel mu tak ve tváři dolíček. „Já jsem neřekl, že se budeme dělit.“

Musela jsem se zasmát. „Zajisté jste gentlemanem natolik, abyste to udělal.“

Servírka nám přinesla piva a on zvedl sklenici a ťuknul do té mojí. „Nikdo mě nikdy neobvinil z toho, že bych byl gentleman.“ Odmlčel se. „Jsem Hunter.“

Hunter. Lovec. S těma hříšnýma očima k němu to

jméno sedělo. Když se na mě několikrát podíval, připadala jsem si jako kořist. V duchu jsem se té myšlenky zasmála. Jak komické.

Upila jsem doušek studeného piva a ledová tekutina mi osvěžila hrdlo. Hunter měl pravdu. Potřebovala jsem spláchnout ten oheň.

Povzdychla jsem si a protáhla si ramena.

„Bylo to pro vás těžký?“ zeptal se. „Chovat se jako mrcha?“

„Já jsem se nechovala jako mrcha. Řešila jsem problém. I k vašemu prospěchu, mohla bych dodat,“ vyjela jsem. Dobrá nálada ze mě vyprchala. „Že se žena postaví za správnou věc, z ní přece ještě nedělá mrchu.“

Zvedl ruce. „Pardon, volil jsem nevhodná slova. Ale mezi náma, mně se to líbilo. Mám rád silný ženy. Byla jste...“ Odmlčel se, jako by hledal správné slovo. „... skvělá.“

„Ach.“ To slovo zaplašilo vztek.

„Ovládala jste se, a přitom jste byla přímá, asertivní, a ano, tak trochu mrcha. Perfektní kombinace, jak toho malýho sráče sejmout.“

„Není to nic, v čem bych se vyžívala,“ přiznala jsem.

„Ale musela jste to udělat. Já to chápu.“

Přinesli nám objednané nachos. Se širokým úsměvem mi podal talíř. „Pusťte se do toho, Dráčku. Dnes už oheň potřebovat nebudete.“

„Neříkejte mi tak,“ protestovala jsem, i když jsem musela přiznat, že když to řekl tím svým hlubokým hlasem, vlastně se mi to docela líbilo.

„K vám se to hodí.“

Zvedla jsem oči v sloup, nechtěla jsem dát najevo, jak mě to potěšilo. Kromě mého táty mi nikdo žádnou přezdívku nikdy neřikal.

Chvíli jsme mlčky jedli. Ostrost papriček jalapeños mírnila zakysaná smetana. Objednal nám další pivo a já jsem se s chutí napila.

„Bydlíte tady někde poblíž?“ vyzvídala.

Přikývla jsem. „Celej život.“ Otřela jsem si pusou papírovým ubrouskem a odstrčila talíř. „Vy jste tady v oblasti novej?“

Podíval se kamsi za mě a ve tváři se mu rozhostil vzdálený výraz. „Jenom tudy projíždím. Navštívují pár... starých vzpomínek,“ dokončil drsným hlasem.

„Takže se tady nezdržíte?“

Přes hrdlo lahve se mi podíval do očí. „Ne, myslím, že brzo odjedu.“

„Tak na co jste potřeboval ty dokumenty?“

Zabubnoval prsty o stůl. „Zajistit investici. Až to bude hotové, zase odjedu.“

„Chápu.“

Z plna hrdla se rozesmál. „O tom pochybuju.“

Chvilku si mě prohlížel, pak si založil ruce na prsou a opřel se o stůl naproti mně. „Mám nahoře pokoj. Pojd'te tam se mnou.“

Zamrkala jsem. „Cože?“

„Pojd'te se mnou nahoru. Strávíme spolu noc.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já nespím s lidma, který jsem zrovna potkala. Zvlášť ne s takovejma, který se tu moc dlouho nezdrží.“

Znovu se opřel dozadu a prstem si přešel po rtech. „Vždycky si odpíráte to, co chcete?“

„Nevzpomínám si, že bych řekla, že vás chci.“

„To jste ani nemusela. Vaše tělo a vaše oči to říkají dostatečně.“

„Vy si o sobě dost myslíte, že jo?“

Pokrčil rameny. „Ani ne. Ale rozhodně si toho myslím dost o vás, kdykoliv se naše oči setkají. Vidím,

na co myslíte, a vím, že mě chcete stejně jako já vás.“

„Vážně byste měl to svoje ego nechat za dveřma,“ pronesla jsem suše, ačkoliv jsem zatínala ruce na klíně v pěst, protože měl pravdu.

Opravdu jsem ho chtěla.

Chtěla jsem cítit jeho rty na svých. Zjistit, jak pevná má stehna. Zkusit sílu svalů, které jsem mu viděla napínat se na hrudi. Než se posadil, sundal si sako, a tak bylo vidět sexy namakané paže. Chtěla jsem vidět, jak se v jeho ledově modrých očích rozhoří vašeň.

Pokrčil rameny. „Jak chcete.“ Opřel se a prohlížel si mě těma svýma nebezpečnýma očima. „Ale je to škoda. Vsadím se, že bysme zažili jízdu.“

Vstala jsem a uhladila si sukni. Doufala jsem, že působím klidně, ale uvnitř to bylo přesně naopak. Jeho slova ve mně rozpoutala žár a nic jsem si nepřála víc než přitáhnout si k sobě jeho tvář a líbat ho. Ale takové věci já nedělám.

Litovala jsem, že jsem zapoměla na svoji ostražitost. Ale poučila jsem se.

„Jak jste řekl, dneska už jsem ohně vychrlila dost,“ zavtipkovala jsem zlehka. Sáhla jsem po kabelce, jeho ruka na mém zápěstí mě však zastavila. Podívala jsem se dolů, kde moje zápěstí objímaly jeho dlouhé prsty. Sotva se dotýkaly mojí kůže, ale připadalo mi, jako by mě žárem svojí ruky sežehnul.

„Bylo mi potěšením. Bylo to to nejmenší, co jsem pro vás za vaši pomoc mohl udělat.“

Přikývla jsem. Vyprostila jsem ruku a cítila se podivně rozrušená. „Ráda jsem vás poznala, Huntere. Díky za pivo.“

Naklonil hlavu ke straně a prohlížel si mě. Pak mi rukou potřásl a pustil ji. „Díky za společnost.“

Přikývla jsem a vyšla z baru. Slunce bylo pořád ješ-

tě na obloze, ale už nesvítilo tak jasně. Pomalými kroky jsem kráčela ke svému SUV a hodila kabelku na sedadlo spolujezdce. Než jsem nasedla, chvíli jsem se zastavila, něco mě bodalo na prsou. Znovu jsem se opřela o bok auta, nechala se ovívat teplým větríkem a snažila se nalézt rovnováhu. Oči jsem otevřela až po nějaké chvíli.

Zpoza rohu se vynořil Hunter s pohledem upřeným na mě. I přes celé parkoviště jsem ho cítila, jeho naléhavost, která byla patrná z jeho chůze a způsobu držení těla. Jak se ke mně blížil, po páteři mi přeběhlo chvění. Zastavil se jenom pár centimetrů ode mě a propaloval mě svým pronikavým pohledem.

„Vy mě pronásledujete?“ zeptala jsem se.

Ukázal na schodiště vpravo. „Pokoje tohoto skvělého zařízení jsou přístupné pouze ze zadní části. Chtěl jsem jít nahoru.“

„Aha.“

„Tady v okolí moc hotelů na výběr není.“

Neřekla jsem mu, že se to brzy změní, až ABC dokončí svoje projekty. Jen jsem něco souhlasně zabručela.

Naše oči se setkaly a žár mezi námi znovu vzplál. Cítila jsem jeho pohled a hluboko uvnitř ve mně se v dlouhých neodbytných proudech rozlévala touha.

„Jste vždycky tak tvrdohlavá?“ zeptal se.

„Ano.“

„To je dobře.“

Nevím jistě, kdo z nás dvou se pohnul jako první, ale v příštím okamžiku jsem ho svírala okolo krku, on mě pevně tisknul ke své hrudi a jeho rty se zmocnily mých úst.

Jeho stisk byl až příliš těsný a agresivní a jeho ústa nemilosrdně drtila moje rty.

Bylo to dokonalé.

Kapitola 3

HUNTER

OD PRVNÍHO OKAMŽIKU, kdy jsem ji viděl, jsem ji chtěl. Na ženě v kostýmku bylo něco neoddiskutovatelně sexy. Sukně jí končila nad koleny, sáčko měla zapnuté a vlasy stažené z obličeje – celkově nic, co by působilo provokativně nebo nápadně.

Až na to, že na ní tak působilo všechno.

Nádherné oči, smetanová pleť, narudlé prameny ve stočeném uzlu vlasů. A ta ústa.

Ta opovážlivá, plná ústa, která mě okamžitě provokovala.

Když jsem vycházel z radnice ven, abych v dodávce doplnil ty zatracené papíry, byl jsem tak naštvaný, že jsem ji neviděl.

Byl jsem rád, že jsem ji nezranil.

Ted' jsem ji měl v náruči, vášnivě ji líbal a boky jsem ji tiskl k jejímu autu.

Její ústa byla pikantní a horká, nepochybně stejně jako ta moje, ale bylo v tom ještě něco víc. Něco jedinečného, jako celá Ava. Byla návyková a já jsem si ji přitiskl blíž. Chtěl jsem víc.

Měřím přes sto devadesát centimetrů a ji jsem odha-

doval tak na něco přes sto sedmdesát. Převyšoval jsem ji dost, přesto nebyla tak malá, abych se k ní musel ohýbat. V hrdle se jí ozval jemňounký zvuk – téměř kočičí předení – a já jsem zatoužil slyšet ho víc. Chtěl jsem vědět, jak to zní, když je rozpálená vášní.

Se mnou.

Sjel jsem ústy k jejímu uchu. „Nahoru. Pojd’ se mnou nahoru.“

Otočila hlavou, znovu přitiskla ústa k mým. Nechal jsem ji vést a užíval si hlazení jejího jazyka a to, jak mě prozkoumávala. Chtěl jsem, aby prozkoumala každý můj centimetr. Chtěl jsem totéž udělat s ní.

Vtom ale na parkovišti zastavilo auto a hlasitě zatroubilo.

„Hu-hú!“ zařval z něho nějaký debil a ještě praštil do boku svého vozidla. „Show zadarmo!“

Ava ode mě vyplašeně odskočila. Rozhlížela se kolem sebe a popleteně mrkala.

Nemohl jsem si pomoci a zasmál jsem se jejímu zmatku.

Zatahal jsem ji za ruku. „Jdeme.“

Podívala se na mě a oči teď měla jasné a naplněné panikou.

„Ne,“ řekla důrazně.

Okamžitě jsem z ní spustil ruce a zvedl je do výšky. Udělal jsem krok dozadu.

„Fajn,“ souhlasil jsem.

Věděl jsem, kdy ne znamená ne, a nebyl jsem ten typ chlapa, který by si to pletl.

„Omlouvám se. Chci říct, já nemůžu. Já ne...“ Odmlčela se. „Já takový věci nedělám.“

Dal jsem si ruce v bok. „Jestli se pak budete cítit líp, tak já taky ne.“ Chvilí jsem se na ni díval. „Vypadá to, že jste výjimka, Dráčku.“

Zhluboka se nadechla. „To je jenom takovej obdiv k hrdinovi.“

Povytáhl jsem obočí. „Co prosím?“

„Tam na radnici, pomohla jsem vám. Proto vám teď připadám, hm, no, atraktivní.“

Rozesmál jsem se na celé kolo.

„To, co se tam stalo, byla podívaná, kterou stojí za to vidět. Ale to, co vás dělá přitažlivou, to není. Měla byste se častěji kouknout do zrcadla.“

Svraštila obočí a já jsem couvnul. „Jste si jistá?“ poškádlil jsem ji, protože jsem poznal, že ten pravý okamžik pominul. Škoda, ale takhle to někdy chodí.

„Jo, jsem,“ řekla, ovšem v jejím hlase jsem zaznamenal stopu lítosti.

„Fajn.“ Otočil jsem se a zamířil ke schodišti. „Bylo to milé setkání, Avo.“

„Vy byste to nazval takhle?“ zeptala se zvědavě.

Zastavil jsem se a ohlédl se po ní. Tváře měla zardělé a ústa opuchlá od mých. Už neměla dokonalý účes, jeden dlouhý pramen na levé straně jí z něj visel.

„Ne.“ Než jsem odešel, mrknul jsem na ni. „Budu na to myslet jako na jeden z nejlepších polibků, ze kterých pak nic nebylo.“

Nečekal jsem, jak na to odpoví. Vyrazil jsem nahoru a zahrnul za roh dřív, než jsem si to mohl rozmyslet a zeptat se jí znovu.

Nepatřím k těm, kdo se doprošují.

Čekal jsem tam, až jsem uslyšel zvuk zavírajících se dveří a auto couvající pryč z parkoviště. Vyhlédl jsem zpoza rohu a sledoval, jak odjíždí, a v ústech jsem měl silnou pachut' lítosti. Zamířil jsem k pokoji, který jsem měl na pár posledních nocí pronajatý a kde jsem se vyhýbal svému konečnému cíli tak dlouho, jak to jenom šlo.

V pokoji na mě čekal jediný pevný bod mého života. Zvedl hlavu, a když uviděl, že jsem to já, rychle zavrhl ocasem. Seskočil z postele a nadšeně mě vítal. Pohladil jsem ho po hlavě. Jeho jantarové oči byly něžné a trpělivé.

„Ahoj, kluku. Tak co, chceš jít na procházku?“

Ocas se začal vrtět rychleji. Zasmál jsem se a vzal vodítko. „Tak jdeme. To budeš koukat, co ti musím vyprávět.“

AVA

Opírala jsem se o okno, ruce zkřížené na prsou, a dívala se do země. Do skla za mými zády bušil déšť a okno od chladného větru venku studilo. Nezúčastněně jsem si prohlížela nohy, neschopná zabrat se do svojí obvyklé denní rutiny.

Celou noc jsem se převalovala a obracela, přehrávala jsem si svoje setkání s Hunterem. Jaké bylo cítit na rtech jeho ústa. Myslela jsem na naléhavost jeho pohledu. Nikdy předtím jsem u nikoho neviděla takovou barvu očí. Graciin manžel měl také světle modré oči, ale ty Hunterovy byly tak jasné, že občas vypadaly skoro jako stříbrné. S tím tmavším okrajem okolo duhovek udivovaly svojí krásou. V jeho drsné, pohledné tváři byly až ohromující. Jeho ústa, jeho polibky byly přesně takové, jak jsem čekala, a přece jiné. Mocné, vášnivé, spalující.

Z jeho sevření jsem cítila sílu, pevnost jeho paží, tvrdost jeho těla, tisknoucího se ke mně. Ale pod povr-

chem jsem vnímala něžnost. Byla ve způsobu, jak mi vzal tvář do dlaní, jak jemně se rty dotýkal mojí kůže, jak mi šeptal do ucha.

Jak rychle se stáhl, když jsem řekla ne.

Nebyla v tom žádná zášť, žádný hněv. Prostě to obrátil v žert a přijal moje rozhodnutí.

Velká část mého já litovala, že odešel. Přisahám, že dotek jeho úst jsem na svých ústech cítila ještě celé hodiny poté. Přejela jsem si prstem po rtech. Cítila jsem je ještě i teď.

„Avo?“

S trhnutím jsem se narovнала. Uvědomila jsem si, že se opírám o studené sklo úplně stejným způsobem, jako mě včera tiskl Hunter k boku mého auta. Zamžikala jsem, odkašlala si a usmála se na svého bratra. „Ahoj, Liame.“

Odlepil se od rámu dveří a jeho mohutná ramena vyplnila prostor. „Hele, jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě. Proč?“

„Stojím tady už pět minut. Byla jsi tak zabraná do myšlenek, že sis toho ani nevšimla.“ Zaculil se a v oříškových očích mu zajiskřilo. „A mě je dost těžký si nevšimnout.“

Sedla jsem si a mávla rukou nad jeho starostlivostí. Sklopila jsem pohled a uhladila si sukni, abych získala pár vteřin a mohla si urovnat roztráštěné myšlenky.

„Je to kvůli tomu včerejšku?“

Zprudka jsem zvedla hlavu. „Včerejšku? Jak to můžeš...“ Zmlkla jsem v půlce věty a zavrtěla hlavou. „Jo, ten úředník na radnici.“

Zamračil se. „Co sis myslela, že mám na mysli?“

„Ale nic. Myslela jsem na něco jiného.“

Znovu se zamračil a naklonil se dopředu. „Jsi rozrušená. Víím, že takový situace nesnášíš.“

„To je fakt. Ale zvládám to a věřím, že brzo budu zase ve své kůži.“

Přikývl. „Tak to je dobře.“

„No, a co se teda děje? Přišel jsi sem zase sázet, nebo se na mě jenom kouknout?“

Zvedl oči v sloup. „Dneska ráno jsem byl na snídani s tátou a s Maddoxem. Dostali zprávu od advokáta pana Owense a naše nabídka byla odmítnuta.“

V prsou jsem pocítila záchvěv smutku. Pan Owens byl majitelem posledního kusu pozemku tady v Port Albany, sousedícího s areálem BAM. Žili jsme tu po celý můj život a nedávno se sem přestěhovalo i sídlo našeho vedení. Neúspěšně jsme se pokoušeli pozemek koupit už za života pana Owense, ale on vždycky každou nabídku odmítl. Když pak v prosinci zemřel, dům byl zavřený a neobjevil se nikdo, kdo by se tam po něm nastěhoval. BAM kontaktovala jeho právníky s velkorysou nabídkou na odkup pozemku.

Pana Owense jsem měla ráda i přes jeho nevrlost. Byla jsem jedním z mála lidí, kdo směli přijít, a často jsem tam chodila. Loni prodělal mrtvici, ale dostal se z toho, jenže jak měsíce postupovaly, byl stále slabší. Odmítal opustit svůj dům, a aniž by o tom věděl, BAM platilo za personál, který se o něj staral. Domníval se, že péči pokrývá zdravotní systém, a já jsem mu to nikdy nevyvracela. Bylo mi jasné, že kdyby věděl, od koho pomoc pochází, odmítl by ji. Zřejmě neměl lidi moc rád, a hlavně ne hochy z BAM, protože byl přesvědčený, že jim jde jenom o jeho majetek a o nic víc.

Ale všichni jsme si ho pamatovali už od dětství, kdy byla ještě naživu jeho žena Gail. Tehdy býval přátelský a laskavý. Moji prarodiče si vzpomínali, že měl také dceru, ale nikdo netušil, kam zmizela.

Vzhledem k tomu, jací lidé z BAM byli, se samozřejmě postarali o to, aby měl péči. Ráda jsem mu věnovala nějaký čas, když to dovolil, ale nikdy mě nepozval dovnitř. Sedávala jsem s ním na verandě a on mi vyprávěl o Gail, o západech slunce, o vodní hladině, na niž jsme se z verandy dívali, nebo o čemkoliv, o čem se mu zrovna chtělo mluvit. Moje rodina však byla mimo hru. Žádné řeči o BAM. Nic osobního kromě jeho manželky a toho, jak mu chybí.

Když zemřel, cítila jsem smutek, věděla jsem však, že bude šťastný, až se zase sejde se „svojí Gail“, jak jí říkal. Podle jeho pokynů nebyl žádný pohřeb a byl zpopelněn.

Zpráva o odmítnutí nabídky vlastně nebyla žádným překvapením. Pokrčila jsem rameny. „Byl pevně rozhodnutý, že BAM jeho pozemek nedostane. Jsem zvědavá, jestli ho prodal někomu jinému.“

„Jeho právník řekl, že případně někomu z rodiny.“

„Aha. No, možná se někde objevila ta jeho dcera. Třeba se sem bude chtít nastěhovat.“

„Vůbec netuším. Stejně je to škoda. Víím, že ten výhled miluješ. Táta tam chtěl postavit dva domy a jeden z nich by byl pro tebe.“

„Já to víím. To je v pohodě. Já mám ten svůj malej baráček ráda.“

Bydlela jsem v areálu BAM v nejmenším domě, který jsme tam měli. Pořád byl velkorysý, přesto to byl spíš domek než dům. Byl zasunutý v malé lesní průrvě a měl jednoduchý půdorys. Dvě ložnice, krásná koupelna, otevřený koncept obývacího pokoje spojeného s kuchyní a rozlehlá zastíněná veranda, kde jsem za teplého počasí ráda sedávala. Měla jsem odtud výhled na vodu, ale z jiného úhlu než z útesu. Prostor, který se tak otevíral, byl obrovský a fascinující.

Přikývl. „Tak prima. Já teda ‚jdu něco sázet‘, jak jsi říkala. Pak se půjdu podívat domů na svoje holky.“

„Jakpak se mají?“

Na rtech se mu objevil vřelý úsměv a pohled mu zněžněl. „Báječně. Hal už začal se všemi těmi záležitostmi okolo adopce. Už brzo budou obě moje i práv-ně.“

Usmála jsem se jeho slovům. Liam se seznámil s Paige, když náš další bratr Ronan začal randit s její spolubydlící Beth. Rychle se zamiloval do Paige – a její malé holčičky Lucy – a ke všeobecnému překvapení se s ní během krátké doby oženil a nastěhoval si je do svého domu v areálu. Byl pevný ve svém rozhodnutí a já jsem musela uznat, že jsem ho nikdy neviděla šťastnějšího. Byl klidný a vyrovnaný. Byl rád, že může dělat Lucy tatínka, a ona ho zbožňovala. Paige už byla těhotná a Liam byl nadšený, že ve svém životě přivítají nové miminko. Naši rodiče z toho byli v sedmém nebi, Ronanova svatba, vnoučata plus další dvě na obzoru. Tím jsem si byla jistá, protože taky Paul s Jeremym si našli ženy, které milovali. Všichni moji sourozenci se usadili a naše rodina se tak rychle rozrůstala.

Zůstala jsem tak jediná single z celé party. Nevadilo mi to, ale občas, když jsem viděla blízkost, kterou Liam sdílel s Paige nebo Ronan s Beth, pocítila jsem v hrudi lehké škubnutí. Jenže strach z toho, že bych se někomu znovu otevřela, byl příliš velký. Líbilo se mi být single, nemuset se nikomu zodpovídat. Jednou už jsem narazila a spálila se a to mi stačilo. Od té doby jsem měla několik vztahů, ale byly spíš nezávazně náhodné a skončily v přátelském duchu.

„Mám z tebe radost.“

Vstal. „Zajdi někdy na večeři. Jenom ty. Chci říct, že rodina je sice skvělá, ale...“

Zasmála jsem se. Kdykoliv jsme byli všichni pohromadě, bylo to hlučné a bláznivé setkání. Spousta hlasů, které mluvily, pronikavý smích a plno žertování. A to byla jenom moje nejbližší rodina. Když se sešly i ostatní domácnosti z areálu, nebylo to nic jiného než chaos. Občas bylo příjemné sejít se v menším počtu.

„Zavolám Paige a domluvíme se. Taky přinesu jídlo, takže nebude muset vařit.“

Uchechtl se. „Myslíš donášku?“

Zasmála jsem se společně s ním. Kromě snídání a špaget jsem toho moc nevařila. To jsem ale uměla dobře. Zbytek mého repertoáru byl jednoduchý a omezený. Takže Liam měl pravdu. Donáška a já jsme byli dobří přátelé.

Zvedla jsem prst. „Je v tom velká moc.“

Zasmál se a odešel z mojí kanceláře.

„To teda jo, ségra. To teda jo.“

Kapitola 4

AVA

V SOBOTU ODPOLEDNE jsem se vydala na procházku po pláži. Slunce stálo vysoko na obloze a jeho teplo mě při chůzi příjemně hřálo.

Zamířila jsem na vzdálený okraj pozemku, ukrytý za výběžkem vysokých skal. Břeh byl stále kamenitější, velké kameny a obrovské balvany se vršily v hromadách jako peříčka poházená okolo ve vodě, která skončila v této zátocě na celé stovky let. BAM se rozhodlo ponechat tuto část divokou a nechat přírodu, ať si tady dělá, co chce. Jako děti jsme strávili mnoho šťastných dní prozkoumáváním skalnatých prostor, ale dnes už jsem si raději sedla a v soukromí se dívala na vodní hladinu. Věděla jsem, že mnozí ostatní to dělají taky, přesto jsme se tady potkávali jen málokdy.

Místo bylo rovněž předělem mezi námi a pozemkem Owensových.

BAM vlastnila pruh pláže, na jehož konci však byla zřídka používaná stezka, která vedla k domu pana Owense. Byla zarostlá, ale stále průchodná, přinejmenším loni, když jsem ho navštívila. Pokud jsem za ním šla, obvykle jsem volila jednodušší cestu, při

níž jsem musela oba pozemky obejít, ovšem někdy jsem přece jenom zvolila kratší cestu přes kamenitou pláž a pak vyšplhala na kopec.

Usadila jsem se na ploché skále a vychutnávala si pohled na vodu. Přitom jsem upíjela kafe z termohrnku a oceňovala její lahodnou chuť. Jaxson, Graciin manžel, nás všechny naučil na svoji oblíbenou značku kávy a já jsem si ji mimořádně oblíbila.

Nastavila jsem tvář slunci a nechala na minutku vpíjet do kůže jeho teplo. Vzduchem ke mně dolétl tlumený zvuk hudby. Naklonila jsem hlavu a poslouchala, nevěděla jsem, odkud pochází. Když to přestalo, jen jsem pokrčila rameny. Táta nejspíš zkouší nějaké nové reproduktory u bazénu. Obvykle ale na takovou vzdálenost nebyly slyšet. Vzala jsem svetr, který jsem měla uvázaný okolo pasu, zastrčila si ho pod hlavu a natáhla se na balvan. Zhluboka jsem se nadechovala čerstvého vzduchu a nechávala odplynout týden. Po zbytek víkendu jsem měla v úmyslu nedělat nic. Chtěla jsem se jenom poflakovat po svém malém domečku, vyprat si, zítra si pořádně přispat a, jak jsem doufala, navečeřet se u rodičů. Věděla jsem, že budou grilovat nějakou dobrotu, protože táta miloval barbecue. Snad budu mít štěstí a s Maddoxem vytáhnou udírnou a udělají žebírka nebo bůček. To bych měla štěstí hned dvakrát, protože bych dostala nejenom večeři, ale taky zbytky domů.

K uším mi dolehl další zvuk. Posadila jsem se, neboť hudba se ozvala znovu – slabě, ale byla tam.

Začala jsem vstávat a ztuhla, protože se mi před očima objevil velký zlatý retrívr. Když mě uviděl, krátce se zastavil. Pak začal vrtět ocasem a s vyplazeným jazykem přiběhl ke mně. Pozdravil mě tichým štěknutím, postavil se proti mně a čekal.